

22 Ιουνίου 2015

Μόνικα στον Κήπο του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Μονικα, «Take me with you». Κήπος του Μεγάρου, 12 Ιουνίου 2015.

Κάθε κήπος έχει τα μυστικά του, κι αυτός εδώ χρειάστηκε κάμποσο δρόμο και πολύ ενέργεια για να βρει βηματισμό ανάλογο του δικού της.

Η πρώτη καλοκαιρινή συναυλία στον Κήπο του Μεγάρου Μουσικής άνοιξε... πανηγυρικά (!!!) με κάθε σπιθαμή των πράσινων λόφων του να είναι γεμάτη από μπίρες, καρεκλάκια, παρέες απλωμένες αμφιθεατρικά μέχρι εκεί που μπορούσε να φτάσει το μάτι. Νωρίς είπαμε να πάμε κι εμείς -μισή ώρα και πριν χαμηλώσουν τα φώτα-, αλλά να που το ρεύμα για τη Μόνικα ήταν μεγαλύτερο από αυτό που περιμέναμε, κι έτσι απλώσαμε την πραμάτεια μας ψηλά, κοντά στη Fuga, με αποτέλεσμα να χρειαζόμαστε κιάλια. Αλλά καλή καρδιά να υπάρχει, κι όλα γίνονται. Περίπου...

Και θα εξηγηθώ. Γκαζόν, μπίρες και παρέες, απλωμένες σε τόσο μεγάλη έκταση (σίγουρα πάνω από 3.500 άτομα) χρειάζονται πολλά ντεσιμπέλ για να «δέσει» η ατμόσφαιρα. Αλλιώς αρκούνται στη γενικότερη ομορφιά του τοπίου, μούρου μούρου μεταξύ τους και ξάπλα απέναντι απ' τ' αστέρια. Κυρίως αν έχουν κατέβει κατά εξάδες (εφτάδες, οχτάδες, κλπ.) μια καλή ευκαιρία να τα πουν μεταξύ τους, σαν παλιοί συμμαθητές. Ας είναι. Εμείς κάναμε το καλύτερο που μπορούσαμε (βλέπαμε και στην οθόνη που ήταν πίσω μας) και η Μόνικα επίσης. Ξεκίνημα «εσωτερικό», μελωδικό με το ωραιότατο «Bloody something» να κάνει την έναρξη, και όλη την ορχήστρα σε ετοιμότητα - πνευστά (τρομπέτα, τρομπόνι, σαξόφωνο) μπάσο κιθάρα, βιολοντσέλο, βιολί και κρουστά. Μια μεγάλη «δεμένη» παρέα που ένιωθες αμέσως ότι έχει χιλιόμετρα κοινής πορείας. Όλα καλά, λοιπόν. Κι εμείς κι εκείνοι. Μόνο που η Μόνικα έπαιζε για πρώτη φορά στον Κήπο, και όσο κι αν της άρεσε η θέα από κει πάνω («φανταστική εικόνα» είπε), κι όσο κι αν είχε επιδείξει -μέχρι στιγμής- έξοχα ανακλαστικά στο «feeling» του κοινού, αυτή τη φορά ο ...δρόμος παραήταν σπαρμένος με γρασίδι και μπίρα. Με άλλα λόγια η Μόνικα χόρευε («Baby boy», «Secret in the dark» κ.ά.), κατέβαινε στο κοινό («Yes I do»), εξομολογείτο και μας αγαπούσε επιστρέφοντας στα κομβικά της τραγούδια («Over the Hill») ή βυθιζόταν στις πιο εσωστρεφείς της στιγμές καθισμένη στο πιάνο («Away from my land»). Τα πνευστά σχολίαζαν με ψυχή, τα έγχορδα αναπολούσαν, όλα δουλεμένα καλά. Οι στιγμές στο φουλ, αλλά η πλατεία (δεν συζητάμε για μας εκεί πάνω), δεν έλεγε με τίποτα να σηκωθεί όρθια.

Κάθε κήπος έχει τα μυστικά του τελικά. Κι αυτός εδώ χρειάστηκε κάμποσο δρόμο και πολύ ενέργεια για να βρει βηματισμό ανάλογο του δικού της.

«Περνάω τέλεια αυτή την εποχή στη Νέα Υόρκη γιατί έχω μάθει να χαίρομαι κάθε μικρό βήμα που κάνω... Είμαι ευτυχισμένη.. Όμως όπου και να είμαι, η καρδιά μου ανήκει στην Ελλάδα». Και όντως έτσι έδειχνε. Μάλλον εμείς θέλουμε τον χρόνο μας να μπούμε σε ρότα αισιοδοξίας... Στο φινάλε, βέβαια, όλοι ήταν όρθιοι. Η τελευταία λέξη ειπώθηκε με το «Let me rolling» (του Μακ Κάρτνεϊ), η Μόνικα

έδειχνε ευτυχής και εμείς όλοι κυλήσαμε αργά αργά προς την έξοδο (11:30) γνωρίζοντας ότι το γρασίδι πάει μια χαρά για έναρξη καλοκαιριού. Απλά τη Μόνικα την έχουμε δει και σε καλύτερες στιγμές...

Χάρη Ποντίδα

Πηγή: tospirto.net